

Przekazanie dokumentów leninowskich

Komitet Centralny PZPR przekazał delegacji KC KPZR cenne materiały leninowskie oddane ostatnio w Polsce. Na zdjęciu: moment przekazania dokumentów przez tow. rzyśza Bolesława Bierut

Na cześć II Zjazdu PZPR

Postępuje odbudowa starego Gdańska

W odbudowanych kamienicach starego Gdańska, w których zamieszkały już tysiące rodzin robotników i inteligencji pracującej. Dla uczczenia II Zjazdu budowniczości, wznosząca prace nad przywróceniem piękna staremu Gdańskowi.

Niezapominając o trudnych, mimo zimy prac przy Trakcie Królewskim — pomiędzy Zio-

łą a Zieloną Bramą, wznosi się wiele budynków przy ul. Ogarej, wzdłuż nowej arterii — ul. Szerokiej oraz przy Targu Drzewnym i Targu Węglowym. Postępują prace wykończeniowe przy wielu zabudowanych obiektach i budynkach mieszkalnych, m. in. w domu królów polskich przy ul. Długiej i w

Nowy nawóz sztuczny

Realizując zobowiązania dla uczczenia II Zjazdu PZPR, ze spół pracowników Instytutu Kwasu Siarkowego i Nawozów Fosforowych wyprodukował w skali półtechnicznej pierwsze dwa wagony nowego nawozu fosforowego — tzw. termofosfatu magnezowego. Cała partia tego nawozu przeznaczona jest dla rolniczych Instytutów oraz zakładów naukowych wyższych uczelni rolniczych, które przeprowadzą w okresie wiosennym na polach próby stosowania tego nawozu przy uprawie różnych roślin.

Pierwsze próby tzw. doniczkowe — przeprowadzone przez zakłady naukowe wyższych uczelni w Warszawie, Poznaniu i Krakowie jeszcze w roku ubiegłym — wykazały, że termofosfat dorównuje superfosfatu i innym nawozom, a domieszka magnezu wpływa korzystnie na rośliny. Dalsze badania przeprowadzone zostaną w warunkach polowych. Jeżeli badania te potwierdzą zalety nowego nawozu, podjęta zostanie produkcja termofosfatu magnezowego na szerszą skalę.

Produkcja termofosfatu magnezowego może się oprzeć na złożach bazy surowcowej — złożach niskoprocenowych fosforowych.

W pracach badawczych jak i w pracach przy wyprodukowaniu pierwszych ton nowego nawozu brał udział zespół pod kierunkiem dyr. nac. Instytutu Kwasu Siarkowego i Nawozów Fosforowych mgr Akermana. W skład tego zespołu wchodził m. in. pracownik oddziału Instytutu w Lubniku K. Pomyński — mgr mgr Jerzy i Maria Daniewiczowie, mgr Przyłęcka z oddziału Instytutu w Białymoku K. Krakowa — inż. Gryglik, inż. Jedrejewska i mgr Plecki oraz z laboratorium doświadczalnego przy Zakładach „Wizów” — inż. Zmudzinski i mgr Turzyński.

W latach 1954—1955 produkcja cementu wzrośnie o 900 tys. ton

(f) OPOLE. Odbyła się tu krajowa narada aktywnych partyjnych i gospodarczych przemysłowców cementowych, poświęcona analizie dotychczasowej pracy oraz omówieniu zadań stojących przed tym przemysłem w latach 1954 — 1955.

W 1953 r. przemysł cementowy — jakkolwiek nie wykonał w pełni zadań planowych — to jednak wyprodukował ponad 20 procent więcej klinkieru — podstawowego surowca do produkcji cementu niż w 1952 roku. W ub. roku do dobrze pracujących cementowni należały „Groszowice”, „Saturn” i „Bolsz”. Szczególnie dobre wyniki uzyskiwały one w realizacji planu przedzjazdowego.

W ciągu najbliższych dwóch lat cementownie całego kraju winny — jak przewidują plany — zwiększyć produkcję cementu o 900 tys. ton. Znacznie ilości cementu wyższej jakości musi otrzymać rolnictwo. Dzieńsieciokrotnie zwiększeniu ulegnie produkcja cementu szklarskiego, mającego duże znaczenie dla budownictwa szklarskiego i zimowego. Przewiduje się poza tym uruchomienie wspólnej produkcji cementów tzw. bezklinkierowych, zaś w r. 1955 przemysł cementowy rozpocznie produkcję cementów kolorowych dla budownictwa mieszkaniowego.

Uczestnicy narady wskazali m. in. na konieczność dalszego rozwoju postępu technicznego, jako na jedną z głównych rezerw produkcyjnych przemysłu cementowego.

W czasie narady zabrał głos przedstawiciel cementowni „Groszowice”, przodujący pałac Stanisław Konopka, który w imieniu swej załogi wezwał wszystkich robotników przemysłu cementowego kraju do współpracy międzynarodowej zgodnie z zasadami poszanowania niepodległości i suwerenności państw, jak również nieingerencji w ich sprawy wewnętrzne, w dążeniu do tego, by zapobiec tworzeniu się ugrupowań jednego państwa przeciwko innym państwom europejskim, wywołujących napięcie i tróć w stosunkach między krajami, oraz by doprowadzić do zgodnych wysiłków wszystkich państw europejskich w dziele zapewnienia bezpieczeństwa zbiorowego w Europie — państwa europejskie, kierując się celami i zasadami Kartę Narodów Zjednoczonych, zawierając ogólnoeuropejski układ o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie, oparty na następujących zasadach:

1. Uczestnikami układu mogą być wszystkie państwa europejskie, bez względu na ich ustrój społeczny, które uznają cele układu i przyjmują przewidziane nim zobowiązania.

Az do czasu utworzenia jednolitego, milującego pokój,

Minister Mołotow proponuje ogólnoeuropejski układ o zbiorowym bezpieczeństwie

(f) BERLIN (PAP). W dniu 10 bm. minister spraw zagranicznych W. M. Mołotow wygłosił na konferencji czterech ministrów spraw zagranicznych następujące przemówienie w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa w Europie:

Obecna konferencja poświęciła wiele uwagi problemowi niemieckiemu. Wyjaśniło się, że zachodzą istotne różnice między stanowiskiem trzech państw zachodnich a stanowiskiem Związku Radzieckiego, który wyraża punkt widzenia szeregu państw europejskich.

Delegacja radziecka przywiązuje dużą wagę do przeprowadzonej dyskusji w sprawie

Niemiec. Uważamy, że dyskusję tę należy kontynuować. Narody nasze zainteresowane są tym, by rozwiązania problemu niemieckiego nie odroczone w nieskończoność. Na leży kontynuować wysiłki w kierunku możliwego zbliżenia i uzgodnienia naszych pozycji. Trzeba zapewnić zadowalające z punktu widzenia wszystkich państw i wszystkich milujących pokój krajów Europy rozwiązanie problemu niemieckiego. Powinno ono odpowiadać zasadom zachowania pokoju i wolności narodowej Niemiec, a jednocześnie zapewnić poszanowanie interesów narodowych i bezpieczeństwa wszystkich narodów Europy.

Druga wojna światowa została najpierw rozpętana na Zachodzie — w Europie. Po upływie 2 lat militarystyczna Japonia napadła na Stany Zjednoczone — na Wschodzie.

Fakty te wypadły przypomnieć, aby patrzeć trzeba na wydarzenia rozgrywające się obecnie.

Od naszych krajów zależy, czy trzecia wojna światowa nastąpi, czy też nie nastąpi. Jeżeli Stany Zjednoczone, Wielka Brytania, Francja i ZSRR postanowią nie dopuścić do nowej wojny światowej — to mogą tego dokonać.

Abym nie dopuścić do nowej wojny, musimy liczyć się z lekceważeniem. Przede wszystkim trzeba stwierdzić, że jeśli nie chcemy dopuścić do nowej wojny światowej — a oznacza to jednocześnie niedopuszczenie do nowej wojny w Europie — to należy zrealizować wszystko, aby nie dopuścić do utworzenia w Europie wojskowych ugrupowań państw przeciwstawiających się sobie nawzajem. Nie wolno przy tym zapominać o szczególnym niebezpieczeństwie roli, jaką odegrał militarny niemiecki w rozpętaniu wojny światowej, jak i drugiej wojny światowej.

Znane powszechnie fakty lat ostatnich świadczą, że koncepcja utworzenia ugrupowań wojskowych przeciwstawiających się sobie wszystkim państwom, przed wszystkim Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej, jest wrota w życie. Drogę w tym kierunku utworzył utworzony przed pięć laty blok północno-atlantyczny ze Stanami Zjednoczonymi i Wielką Brytanią na czele.

Właśnie blok północno-atlantyczny, który jest w rzeczywistości

biore zawiarty został w celu samobrony przed komunistycznym, był on faktycznie krokiem wstępnym do dalszej ekspansji z pomocą środków przemoc ze strony zbrojeń państw.

Druga wojna światowa została najpierw rozpętana na Zachodzie — w Europie. Po upływie 2 lat militarystyczna Japonia napadła na Stany Zjednoczone — na Wschodzie.

Fakty te wypadły przypomnieć, aby patrzeć trzeba na wydarzenia rozgrywające się obecnie.

Od naszych krajów zależy, czy trzecia wojna światowa nastąpi, czy też nie nastąpi. Jeżeli Stany Zjednoczone, Wielka Brytania, Francja i ZSRR postanowią nie dopuścić do nowej wojny światowej — to mogą tego dokonać.

Abym nie dopuścić do nowej wojny, musimy liczyć się z lekceważeniem. Przede wszystkim trzeba stwierdzić, że jeśli nie chcemy dopuścić do nowej wojny światowej — a oznacza to jednocześnie niedopuszczenie do nowej wojny w Europie — to należy zrealizować wszystko, aby nie dopuścić do utworzenia w Europie wojskowych ugrupowań państw przeciwstawiających się sobie nawzajem. Nie wolno przy tym zapominać o szczególnym niebezpieczeństwie roli, jaką odegrał militarny niemiecki w rozpętaniu wojny światowej, jak i drugiej wojny światowej.

Znane powszechnie fakty lat ostatnich świadczą, że koncepcja utworzenia ugrupowań wojskowych przeciwstawiających się sobie wszystkim państwom, przed wszystkim Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej, jest wrota w życie. Drogę w tym kierunku utworzył utworzony przed pięć laty blok północno-atlantyczny ze Stanami Zjednoczonymi i Wielką Brytanią na czele.

Właśnie blok północno-atlantyczny, który jest w rzeczywistości

biore zawiarty został w celu samobrony przed komunistycznym, był on faktycznie krokiem wstępnym do dalszej ekspansji z pomocą środków przemoc ze strony zbrojeń państw.

Druga wojna światowa została najpierw rozpętana na Zachodzie — w Europie. Po upływie 2 lat militarystyczna Japonia napadła na Stany Zjednoczone — na Wschodzie.

Fakty te wypadły przypomnieć, aby patrzeć trzeba na wydarzenia rozgrywające się obecnie.

Od naszych krajów zależy, czy trzecia wojna światowa nastąpi, czy też nie nastąpi. Jeżeli Stany Zjednoczone, Wielka Brytania, Francja i ZSRR postanowią nie dopuścić do nowej wojny światowej — to mogą tego dokonać.

Abym nie dopuścić do nowej wojny, musimy liczyć się z lekceważeniem. Przede wszystkim trzeba stwierdzić, że jeśli nie chcemy dopuścić do nowej wojny światowej — a oznacza to jednocześnie niedopuszczenie do nowej wojny w Europie — to należy zrealizować wszystko, aby nie dopuścić do utworzenia w Europie wojskowych ugrupowań państw przeciwstawiających się sobie nawzajem. Nie wolno przy tym zapominać o szczególnym niebezpieczeństwie roli, jaką odegrał militarny niemiecki w rozpętaniu wojny światowej, jak i drugiej wojny światowej.

Znane powszechnie fakty lat ostatnich świadczą, że koncepcja utworzenia ugrupowań wojskowych przeciwstawiających się sobie wszystkim państwom, przed wszystkim Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej, jest wrota w życie. Drogę w tym kierunku utworzył utworzony przed pięć laty blok północno-atlantyczny ze Stanami Zjednoczonymi i Wielką Brytanią na czele.

Właśnie blok północno-atlantyczny, który jest w rzeczywistości

biore zawiarty został w celu samobrony przed komunistycznym, był on faktycznie krokiem wstępnym do dalszej ekspansji z pomocą środków przemoc ze strony zbrojeń państw.

Druga wojna światowa została najpierw rozpętana na Zachodzie — w Europie. Po upływie 2 lat militarystyczna Japonia napadła na Stany Zjednoczone — na Wschodzie.

Fakty te wypadły przypomnieć, aby patrzeć trzeba na wydarzenia rozgrywające się obecnie.

Od naszych krajów zależy, czy trzecia wojna światowa nastąpi, czy też nie nastąpi. Jeżeli Stany Zjednoczone, Wielka Brytania, Francja i ZSRR postanowią nie dopuścić do nowej wojny światowej — to mogą tego dokonać.

Abym nie dopuścić do nowej wojny, musimy liczyć się z lekceważeniem. Przede wszystkim trzeba stwierdzić, że jeśli nie chcemy dopuścić do nowej wojny światowej — a oznacza to jednocześnie niedopuszczenie do nowej wojny w Europie — to należy zrealizować wszystko, aby nie dopuścić do utworzenia w Europie wojskowych ugrupowań państw przeciwstawiających się sobie nawzajem. Nie wolno przy tym zapominać o szczególnym niebezpieczeństwie roli, jaką odegrał militarny niemiecki w rozpętaniu wojny światowej, jak i drugiej wojny światowej.

Znane powszechnie fakty lat ostatnich świadczą, że koncepcja utworzenia ugrupowań wojskowych przeciwstawiających się sobie wszystkim państwom, przed wszystkim Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej, jest wrota w życie. Drogę w tym kierunku utworzył utworzony przed pięć laty blok północno-atlantyczny ze Stanami Zjednoczonymi i Wielką Brytanią na czele.

Właśnie blok północno-atlantyczny, który jest w rzeczywistości

„Europejska wspólnota obronna” uniemożliwi zawarcie traktatu pokojowego z Niemcami

Na obecnej konferencji berlińskiej poświęciliśmy oczywiście specjalną uwagę problemowi niemieckiemu i sprawie zapewnienia bezpieczeństwa w Europie.

W związku z tym delegacja radziecka podkreślała wielokrotnie niebezpieczeństwo, które w planach utworzenia „Europejskiej wspólnoty obronnej”, plany te nie dają się pogodzić z uznaniem konieczności zapewnienia narodom Europy bezpieczeństwa zbiorowego.

Panowie Bidault, Eden i Dile bronił tu konieczności utworzenia „Europejskiej wspólnoty obronnej”.

Twierdzą oni, że plan ten nie jest rzekomo skierowany przeciwko Związkowi Radzieckiemu i krajom demokracji ludowej. Czynniki te, że również w razie utworzenia „Europejskiej wspólnoty obronnej” tj.

tak zwanej „armii europejskiej”, obejmującej również Niemcy zachodnie, Związek Radziecki i inne milujące pokój kraje europejskie będą rzekomo miały gwarancje bezpieczeństwa.

Czy tak jest w istocie rzeczy? Oczywiście, że nie.

W rzeczywistości „Europejska wspólnota obronna” w Europie zakłada przede wszystkim istnienie gwarancji przed odrzuceniem militarnym niemieckim, który dwukrotnie w ciągu 25 lat wytrącał w oślepiały wojny narodów europejskie. Tymczasem plan

„Europejskiej wspólnoty obronnej” nie będzie lepszy od losu paktu antykominternowskiego. To co okazało się nierealne w latach trzydziestych, jeśli chodzi o plany wywołane przeciwko Związkowi Radzieckiemu, nie może okazać się bardziej realne w latach pięćdziesiątych lub sześćdziesiątych.

Wobec tego, że Niemcy zachodnie rozporządzają największym potencjałem wojennym przemysłowym i największymi rezerwami ludzkimi, militarnymi niemiecki odgrywać będzie w „Europejskiej wspólnoty obronnej” główną rolę. Tak więc łącząc gwarancje bezpieczeństwa dla Związku Radzieckiego z utworzeniem „Europejskiej wspólnoty obronnej”, mocarstwa zachodnie powierzą przez to samą rolę gwaranta bezpieczeństwa — militarnemu niemieckiemu, którego odbudowa stanowi właśnie główną groźbę dla bezpieczeństwa Europy.

Dotychczas mocarstwami zachodnimi nie udało się utworzyć „Europejskiej wspólnoty obronnej” wobec stanowczego oporu narodów krajów europejskich. Obecnie mocarstwa zachodnie, udzielając słownych obietnic w sprawie „gwarancji” bezpieczeństwa dla Związku Radzieckiego i innych krajów, chcą wykorzystać te swoje słowne obietnice w tym celu, aby doprowadzić wreszcie do utworzenia „Europejskiej wspólnoty obronnej”.

(Dokończenie na str. 2)

Wniosek ZSRR w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa w Europie

BERLIN (PAP). W toku obrad konferencji czterech ministrów spraw zagranicznych w dniu 10 bm. minister W. M. Mołotow zgłosił następujący wniosek w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa w Europie oraz projekt zawierający podstawowe zasady ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie. Wniosek w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa w Europie brzmi:

1. Rządy Francji, Wielkiej Brytanii, Stanów Zjednoczonych i Związku Radzieckiego zobowiązują się do kontynuowania wysiłków, zmierzających do zadowalającego rozwiązania problemu niemieckiego

zgodnie z zasadami zachowania pokoju oraz wolności narodowej, jak również do poszanowania praw wszystkich innych państw europejskich zainteresowanych w tym, aby żadne państwo nie naruszyło ich interesów narodowych i ich bezpieczeństwa.

2. Do chwili zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami oraz przywrócenia jednolitego Niemiec na zasadach demokratycznych i pokojowych, podejmując się następujące kroki:

a) Z toriumu zarówno Niemiec wschodnich, jak i Niemiec zachodnich wycofuje się jednocześnie w terminie sześciomiesięcznym wojska okupacyjne,

oprócz ograniczonych kontyngentów pozostawionych dla wykonywania funkcji ochronnych, wynikających z kontrolnych zadań czterech mocarstw dla ZSRR — w stosunku do Niemiec wschodnich, a dla Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Francji — w stosunku do Niemiec zachodnich.

Sprawa liczebności tych kontyngentów będzie uzgodniona przez rządy czterech mocarstw.

b) W wypadku zagrożenia bezpieczeństwa w którejś z części Niemiec, mocarstwa sprawujące obecnie funkcje okupacyjne w Niemczech będą miały prawo wprowadzenia swych wojsk ZSRR do Niemiec

wschodnich, zaś Stany Zjednoczone, Wielka Brytania i Francja do Niemiec zachodnich.

c) W celu i „zamykania” porządku wewnętrznego i ochrony granic Niemiec Republika Demokratyczna i Niemiecka Republika Federalna będą posiadały oddziały policyjne, których liczebność i uzbrojenie mają być ustalone na mocy porozumienia czterech mocarstw.

W celu kontroli nad przestrzeganiem niniejszego porozumienia tworzy się w Niemczech wschodnich i w Niemczech zachodnich grupy inspekcji, składające się z przedstawicieli czterech mocarstw.

3. Zgodnie z powyższymi postanowieniami, których u rzeczywistnie zapewnia neutralizację Niemiec i stwarza pomyślne warunki dla rozwiązania problemu niemieckiego zgodnie z interesami utrwalenia pokoju w Europie, cztery mocarstwa podejmą niezbędne kroki, aby przezwyciężyć do zawarcia przez państwa europejskie układu o bezpieczeństwie zbiorowym, przewidującego odpowiednie gwarancje przeciwko agresji i naruszeniu pokoju w Europie. W tym celu cztery mocarstwa zgadzają się wystąpić z inicjatywą w sprawie zwołania odpowiedniej konferencji państw europejskich.

Projekt układu ogólnoeuropejskiego o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie (Podstawowe zasady)

W celu zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa oraz dla zapobieżenia agresji przeciwko jakiegokolwiek państwu w Europie, w celu zacieśnienia współpracy międzynarodowej zgodnie z zasadami poszanowania niepodległości i suwerenności państw, jak również nieingerencji w ich sprawy wewnętrzne, w dążeniu do tego, by zapobiec tworzeniu się ugrupowań jednego państwa przeciwko innym państwom europejskim, wywołujących napięcie i tróć w stosunkach między krajami, oraz by doprowadzić do zgodnych wysiłków wszystkich państw europejskich w dziele zapewnienia bezpieczeństwa zbiorowego w Europie — państwa europejskie, kierując się celami i zasadami Kartę Narodów Zjednoczonych, zawierając ogólnoeuropejski układ o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie, oparty na następujących zasadach:

1. Uczestnikami układu mogą być wszystkie państwa europejskie, bez względu na ich ustrój społeczny, które uznają cele układu i przyjmują przewidziane nim zobowiązania.

2. Sygnatariusze układu zobowiązują się, że powstrzymać się będą od wszelkich napadów na siebie, jak również od groźb użycia siły lub od zastosowania siły w swych stosunkach międzynarodowych oraz że — zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych — regulować będą wszelkie spory wynikające między nimi spory za pomocą środków pokojowych w ten sposób, by nie zagrażały pokojowi międzynarodowemu i bezpieczeństwu w Europie.

3. Sygnatariusze układu konsultować się będą wzajemnie za każdym razem, gdy — zdaniem któregośkolwiek z nich — powstanie groźba napadów zbrojnych w Europie na jednego lub kilku sygnatariuszy układu, w celu podjęcia skutecznych kroków dla usunięcia takiej groźby i dla utrzymania bezpieczeństwa w Europie.

4. Napad zbrojny w Europie na jedno lub kilku sygnatariuszy układu ze strony jakiegokolwiek państwa lub grupy państw uważana będzie za napad na wszystkich sygnatariuszy układu.

5. Sygnatariusze układu zobowiązują się, że w jak najkrótszym terminie wspólnie omówią i ustalą tryb udzielenia pomocy, w tym również woj-

skowej, ze strony sygnatariuszy układu w wypadku powstania w Europie sytuacji, która wymagałaby zbiorowych wysiłków dla przywrócenia i utrzymania pokoju w Europie.

6. Sygnatariusze układu przesyłać będą niezwłocznie do Rady Bezpieczeństwa NZ, zgodnie z postanowieniami Kartę Narodów Zjednoczonych, informacje o podjętej przez nich lub przewidywanej akcji w wykonaniu prawa do samobrony lub też w celu utrzymania pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

7. Sygnatariusze układu zobowiązują się, że nie będą uczestniczyć w żadnych koalicjach lub sojuszach, ani też zawierać żadnych porozumień, których celem są sprzeczne z celami układu o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie.

8. W celu urzeczywistnienia przewidzianych układem konsultacji między sygnatariuszami układu i dla rozpatrzenia zagadnień wywołujących się w związku z zadaniem zapewnienia bezpieczeństwa w Europie, przewiduje się:

a) Periodyczne i w razie konieczności nadzwyczajne narady, na których każde państwo

reprezentowane będzie przez członka rządu lub innego specjalnie mianowanego przedstawiciela;

b) utworzenie stałego doradczego komitetu politycznego, którego obowiązkiem powinno być opracowywanie odpowiednich założeń dla rządów państw będących sygnatariuszami układu;

c) utworzenie wojskowego organu doradczego, którego pełnomocnictwem sprzeciwiane będą dodatkowo;

9. Uznając, że na państwach będących stałymi członkami Rady Bezpieczeństwa NZ spoczywa szczególna odpowiedzialność za utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego, sygnatariusze układu zapraszają rządy USA i Chińskiej Republiki Ludowej, by do organów tworzonych zgodnie z układem delegowali swoich przedstawicieli w charakterze obserwatorów.

10. Układ niniejszy nie uchybia w żadnej mierze zobowiązaniom zawartym w tych układach i umowach międzynarodowych między państwami europejskimi, których zasady i cele są zgodne z zasadami i celami niniejszego układu.

11. Układ obowiązywać będzie przez lat 50.

Ostatnim szlakiem generała Waliera

RZESZÓW (kor. wł.). W związku ze zbliżającą się rocznicą śmierci generała Karola Świerczewskiego, w Rzeszowie zawiązał się wojewódzki komitet marszów patrolowych. Równocześnie w całym województwie społeczeństwo organizuje terenowe komitety wykonawcze marszów patrolowych. Komitety takie powstały już we wszystkich miastach powiatowych.

Plenarne posiedzenia komitetów wojewódzkich PZPR

W tych dniach odbyły się plenarne posiedzenia Komitetów Wojewódzkich PZPR w Poznaniu, Szczecinie i w Kielcach.

Plenum KW PZPR w Poznaniu wysłuchało i przedyskutowało referat I sekretarza KW tow. Leona Stasiaka „O aktualnych zadaniach partii na wsi”. W dyskusji zabrał głos uczestniczący w obradach plenium sekretarz Komitetu Centralnego PZPR tow. Zenon Nowak.

Plenum Komitetu Wojewódzkiego w Szczecinie omówiło referat I sekretarza KW tow. Misiaszek.

Referat I sekretarza KW tow. Franciszka Wachowicza na temat zadań szcześlińskich organizacji partyjnej na wsi. W dyskusji przemawiał członek Biura Politycznego KC PZPR tow. Adam Rapacki.

Na plenarnym posiedzeniu KW PZPR w Kielcach referat podsumowujący dotychczasowe osiągnięcia i zdobyte doświadczenia w realizacji uchwał IX Plenum KC wygłosił sekretarz KW tow. Majcherzak. W obradach plenium wiał udział zastępca kierownika Wydziału Organizacyjnego KC PZPR tow. Misiaszek.

Zawarcie ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie odpowiada dążeniom i interesom narodów Europy

Dokończenie przemówienia ministra Mołotowa

Utworzenie bloku wojskowego sześciu krajów europejskich — Niemiec zachodnich, Francji, Włoch, Belgii, Holandii, Luksemburga, — oznaczałoby przeciwstawienie ich reszcie Europy, pogłębiłoby rozbiór Europy, wzmożyłoby napięcia między państwami i zagroziłoby żywotnym interesom wszystkich narodów europejskich, w tym również interesom narodu niemieckiego. Nie jest oczywiście przypadkiem, że „europejska wspólnota obronna” stanowi wąskie i zamknięte ugrupowanie nie wojskowe, do którego nie dopuszcza się innych państw Europy.

Plany mocarstw zachodnich przewidują, że z chwilą utworzenia „europejskiej wspólnoty obronnej” wejdzie w życie tak zwany „układ boński”, który, wraz z „układem paryskim”, umożliwi stacjonowanie w centrum Europy obcych sił zbrojnych w ciągu 50 lat. Jest to oczywiście całkowicie sprzeczne z wymogami zapewnienia bezpieczeństwa państw europejskich, z wyjątkiem państwa niemieckiego, nie należącego do jednego bloku wojennego z Niemcami.

Wszystko, co wyżej powiedziane, dowodzi, że plany utworzenia „europejskiej wspólnoty obronnej” nie mogą służyć utrwaleniu pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

Zrealizujemy ideę ogólnoeuropejskiego bezpieczeństwa zbiorowego

Pytają nas, jaka właściwie jest alternatywa „europejskiej wspólnoty obronnej”? Czym można zastąpić „europejską wspólnotę obronną”, gdy zrezygnujemy się z planów jej utworzenia? Kwestia ta budzi szczególne zainteresowanie we Francji, co uważamy za zupełnie naturalne.

Odpowiadamy na to pytanie zamiast planów utworzenia „europejskiej wspólnoty obronnej” należy w praktyce zrealizować ideę bezpieczeństwa zbiorowego dla wszystkich narodów Europy. Należy zapewnić bezpieczeństwo w Europie

zawarcie traktatu pokojowego z Niemcami, co jest sprzeczne z elementarnymi wymogami zapewnienia bezpieczeństwa w Europie.

Co mogą oznaczać deklaracje o „gwarantowaniu” bezpieczeństwa dla Związku Radzieckiego ze strony Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii? Będąc członkami uczestnikami bloku północno-atlantycznego, którego częścią składową ma być „europejska wspólnota obronna”, Stany Zjednoczone i Wielka Brytania staną się partnerami zremilitaryzowanych Niemiec zachodnich. W takiej sytuacji nie mogą one być gwarantami bezpieczeństwa Związku Radzieckiego przed napadami ze strony militarystów niemieckich.

Należy przypomnieć, że nawet w myśl postanowień układu z Locarno Wielka Brytania i Włochy, które występowały w roli gwarantów status quo Francji przed groźbą napadów ze strony militarystów niemieckich, nie należały do jednego bloku wojennego z Niemcami.

Wszystko, co wyżej powiedziane, dowodzi, że plany utworzenia „europejskiej wspólnoty obronnej” nie mogą służyć utrwaleniu pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

Wszystkim krajom bez względu na różnice w ich strukturze społecznej.

2 września 1947 r. zawarty został w Rio de Janeiro układ międzyamerykański o pomocy wzajemnej. Sygnatariuszami tego układu są Stany Zjednoczone i wszystkie republiki Ameryki Łacińskiej. Układ ten zawarto już po powstaniu ONZ. Nikt nie uważał go za niedopuszczalny lub zbyteczny. Zachodzi pytanie — dlaczego mógł dojść do skutku międzyamerykański układ o pomocy wzajemnej, a nie może istnieć powiedzmy, europejski układ o

bezpieczeństwie zbiorowym w Europie? Nie, nie ma żadnych podstaw do odrzucenia tego rodzaju propozycji. Układ taki daje się w zupełności pogodzić z istnieniem ONZ.

W przekonaniu, że rozwiązania kwestii zapewnienia bezpieczeństwa w Europie, jak również zadań utrzymania powszechnego pokoju możliwe jest tylko w drodze zbiorowych wysiłków wszystkich państw europejskich, Związek Radziecki uważa za konieczne, by zamiast przeciwstawiania jednych państw innym państwom europejskim, stworzony został ogólnoeuropejski system bezpieczeństwa zbiorowego. System ten powinien przewidywać ścisłą współpracę wszystkich państw europejskich, aby nie dopuścić do pogwałcenia pokoju w Europie, aby w wypadku pogwałcenia pokoju udzielili należytej pomocy, jednocześnie system ten powinien przewidywać odpowiednie konkretne zobowiązania państw, nie wyłączając zobowiązań natury militarnej, aby uczynić go operatywnym, skutecznym.

Już na kilka lat przed drugą wojną światową rząd radziecki podkreślał wielokrotnie znaczenie sprawy bezpieczeństwa zbiorowego. Wówczas głównym przeciwnikiem koncepcji bezpieczeństwa zbiorowego był rząd hitlerowski. Hitler, który snuł plany agresji, był ze zrozumiałych względów przeciwnikiem bezpieczeństwa zbiorowego.

Dlatego jednak z punktu widzenia interesów utrwalenia pokoju narody europejskie w obecnych warunkach nie miałyby być uczestnikami idei bezpieczeństwa zbiorowego i zawrzeć odpowiedniego układu ogólnoeuropejskiego?

Zawarcie ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie będzie zgodne z najgłębszym dążeniem narodów Europy do utrwalenia pokoju. Stanie się to doniosłym wkładem do sprawy utrwalenia pokoju na całym świecie.

Mamy więc przed sobą nie-

łatwe, lecz możliwe do urzeczywistnienia zadanie.

Musimy kontynuować wysiłki zmierzające do rozwiązania problemu niemieckiego w sposób zadowalający. To, czego nie osiągniemy na obecnej konfe-

System bezpieczeństwa zbiorowego sprzyjać będzie uregulowaniu problemu niemieckiego

Rząd radziecki uważa, że zarówno w interesie uregulowania problemu niemieckiego, jak i w interesie zapewnienia bezpieczeństwa Europy jako całości konieczne jest, aby z terytorium Niemiec zarówno wschodnich jak i zachodnich wycofane zostały wojska okupacyjne z wyjątkiem ograniczonych kontyngentów pozostawionych dla pełnienia funkcji ochronnych wypływających z kontrolnych zadań czterech mocarstw. Wycofanie wojsk okupacyjnych z terytorium Niemiec przyczyniłoby się do zmniejszenia napięcia w stosunkach między państwami europejskimi i nie tylko między państwami europejskimi. Już to samo miałoby wielkie znaczenie dla utrwalenia pokoju w Europie.

Powinniśmy porozumieć się co do niektórych niecierpiących zwłoki kroków, w szczególności tych, które należy podjąć przed zawarciem traktatu pokojowego z Niemcami i przed zjednoczeniem Niemiec na zasadach demokratycznych i pokojowych.

Jednocześnie cztery mocarstwa powinny niezwłocznie podjąć kroki, aby przyczynić się do zawarcia między państwami europejskimi układu o bezpieczeństwie zbiorowym. Układ taki powinien przewidywać odpowiednie gwarancje przed agresją i pogwałceniem pokoju w Europie.

Stworzenie systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie nie może i nie powinno w żadnym stopniu pomniejszać znaczenia konieczności jak najszybszego uregulowania pro-

blemu niemieckiego zgodnie z wymogami utrzymania pokoju w Europie. Co więcej, urzeczywistnienie systemu bezpieczeństwa zbiorowego może przyczynić się do stworzenia warunków bardziej sprzyjających uregulowaniu problemu niemieckiego, ponieważ wyklucza wejście tej lub innej części Niemiec do ugrupowań wojskowych i usuwa w ten sposób jedną z głównych przeszkód na drodze do utworzenia jednolitego, miłującego pokój i demokratycznego państwa niemieckiego.

Rozumie się samo przez się, że tworząc system bezpieczeństwa zbiorowego nie można nie liczyć z faktem, że Niemcy pozostają na razie rozbita na dwie części. Wypływa z tego jeden ważny wniosek, a mianowicie, że zarówno interesy utrzymania pokoju w Europie, jak i interesy samego narodu niemieckiego wymagają, ażeby do czasu zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami i połączenia Niemiec w jedno państwo, uczestnikami systemu ogólnoeuropejskiego bezpieczeństwa zbiorowego były obok innych państw zarówno Niemcy, jak i Niemcy Federalni, a nie tylko Niemcy Federalni, i aby działały one zgodnie z zasadami i celami tego systemu.

Delegacja radziecka uważa, że obecna konferencja uczyniła by doniosły krok naprzód w kierunku utrwalenia pokoju w Europie, gdyby jej uczestnicy osiągnęli odpowiednie porozumienie wychodzące z założenia uznania idei zbiorowego bezpieczeństwa w Europie.

W zakończeniu swego przemówienia minister Mołotow powiedział: — Stwierdziłbym krytyczne uwagi na temat naszego projektu. Wynikają one przede wszystkim z tego, że nie przedstawiono dokładnie propozycji radzieckiej. Jedynie minister Eden odrzucił tę propozycję. Jakież są rezultaty dzisiejszej dyskusji? Przedstawiają się one następująco: 1. Delegacja radziecka odrzuca koncepcję tworzenia przeciwstawiających się sobie ugrupowań wojskowych. Wskazuje ona ideę zbiorowego bezpieczeństwa w Europie. 2. Delegacja radziecka chce, aby wiedzieć, czy idea zbiorowego bezpieczeństwa możliwa jest do przyjęcia. Jeśli koncepcja ta zostanie odrzucona, wówczas projekt odpadnie. Jeśli zaś idea zbiorowego bezpieczeństwa nie zostanie odrzucona i jeśli wysunięte zostaną propozycje uzupełniające i modyfikujące projekt radziecki, wówczas można będzie rozpatrzyć te wnioski.

Ministrowi Mołotowowi odpowiedział sekretarz stanu USA Dulles.

Dulles wyraził zgodę z tą częścią propozycji radzieckiej „o zapewnieniu bezpieczeństwa w Europie”, w której mówi się, że rządy Francji, Anglii, USA i ZSRR zobowiązują się do kontynuowania wysiłków zmierzających do zadowalającego uregulowania problemu niemieckiego; natomiast jego stanowisko wobec wniosku o wycofanie w ciągu 6 miesięcy wojsk okupacyjnych z Niemiec pozostaje bez zmian.

Na temat drugiej propozycji dotyczącej układu ogólnoeuropejskiego w sprawie bezpieczeństwa zbiorowego w Europie delegacja amerykańska nie wypowiada się, ponieważ Stany Zjednoczone nie mają uczestniczyć w tym układzie.

Francuski minister spraw zagranicznych Bidault złożył oświadczenie, z którego wynika, że propozycje radzieckie są nie do przyjęcia dla delegacji francuskiej. Mogłyby one jednak — zdaniem tej delegacji — stanowić przedmiot rozważań o uregulowaniu kwestii niemieckiej.

Na wniosek ministra Mołotowa uzgodniono, że rozpatrzenie kwestii bezpieczeństwa w Europie nie zostało wyczerpane. Postanowiono powziąć w piątek decyzję, kiedy kontynuowane będzie omawianie powyższego problemu.

Na tym zakończyło się posiedzenie śródo-

Kto nie chce kontynuowania dyskusji nad problemem niemieckim?

(f) BERLIN (PAP). Jak podaje agencja ADN, kierownik departamentu informacji angielskiego ministerstwa spraw zagranicznych O'Neill stwierdził 9 bm. na konferencji prasowej zorganizowanej przez Anglików w Berlinie, że w przeciwieństwie do stanowiska ministrów spraw zagranicznych mocarstw zachodnich delegacja radziecka data jasno wyraz pragnieniu osiągnięcia porozumienia w sprawie Niemiec.

O'Neill, oficjalny komentator angielskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych, stwierdził to w odpowiedzi na pytanie jednego z korespondentów angielskich. Korespondent zapytał, czy delegacja radziecka pragnie kontynuowania dyskusji nad drugim punktem porządku dziennego.

O'Neill odpowiedział: „Mołotow ani razu nie proponował zakończenia dyskusji nad pro-

blemem niemieckim. Nie oświadczył on również nigdy, że osiągnięcie kompromisu jest niemożliwe”.

Na to korespondent zapytał: Nasza natomiast strona stoi na stanowisku, że osiągnięcie porozumienia jest niemożliwe, prawda?

O'Neill odpowiedział: „Tak wynika to zwłaszcza z przemówienia Dullesa i Edena wygłoszonych w dniu dzisiejszym”.

Prasa hinduska popiera stanowisko ZSRR na konferencji berlińskiej

(f) LONDYN (PAP). Prasa hinduska popiera stanowisko Związku Radzieckiego na berlińskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw. Ukazujący się w Lucknow półoficjalny dziennik „Nav Jivan”, krytykując mocarstwa zachodnie za sabotowanie porozumienia jaltańskiego i poczdamskiego w kwestii niemieckiej, pisze: „Jeśli podobny los czeka wszystkie inne układy międzynarodowe, to nigdy nie będzie można stworzyć trwałej podstawy pokoju światowego. Dopóki wszystkie problemy międzynarodowe nie zostaną rozwiązane — kontynuuje dziennik — nie będzie można uniknąć wy-

buchu wojny światowej. Oto dlaczego Rosja Radziecka podkreśla konieczność zwolnienia konferencji pięciu wielkich mocarstw. Oto dlaczego Chiny komunistyczne powinny wziąć udział w rokowaniach międzynarodowych”.

Niezależny dziennik „Navradshtra” ukazujący się w Patnie, potępiając stanowisko Dullesa w kwestii zwolnienia konferencji pięciu wielkich mocarstw, pisze:

„Dullesa niepokoi to, że Chiny dzisiejsze nie są marionetką amerykańską i wyzwoliły się spod jarzma niewoli amerykańskiej”.

Półoficjalny dziennik hinduski „Lokvani” stwierdza: „Sta-

nowisko USA wobec różnych problemów międzynarodowych jest przeszkodą na drodze do ustanowienia pokoju powszechnego... To właśnie Amerykanie sprzeciwiają się udziałowi takiego mocarstwa jak Chiny w pracach ONZ. Natomiast indywiduum tego rodzaju co Czang Kajsek, który nie cieszy się w Chinach żadnym poparciem i który został stłamszony, nie tylko otrzymuje pieniądze i uzbrojenie amerykańskie, lecz nawet w dalszym ciągu zasiada w ONZ i Radzie Bezpieczeństwa. Świadczy to o amerykańskiej polityce dyktatu i chęci narzucenia przemocy woli USA całemu światu”.

Sprawa „armii europejskiej” przedmiotem obrad francuskiego Zgromadzenia Narodowego

(f) PARYŻ (PAP). 9 bm. rozpoczęła się sesja francuskiego Zgromadzenia Narodowego.

Na porządku dziennym sesji figurują zagadnienia polityki wewnętrznej i zagranicznej, zagwarantowanie minimum płac, zatwierdzenie wydatków na potrzeby wojskowe i na oświatę, sytuacja w Maroku itd. Zgromadzenie Narodowe ma również zatwierdzić szereg projektów ustaw, z których najważniejszy jest projekt reformy konstytucji.

Jednakże, jak twierdzą komentatorzy polityczni, głównym problemem obecnej sesji Zgromadzenia Narodowego będzie sprawa ratyfikacji układu o „armii europejskiej”.

Na posiedzeniu 9 bm. postanowiono rozpocząć 12 lutego debatę nad sprawą zagwarantowania minimum płac. Decyzję tę powzięto wbrew stanowisku przedstawicieli rządu, który usiłował odroczyć debatę nad tym zagadnieniem.

Postanowiono również rozpocząć 5 marca br. debatę nad interpelacją socjalistów „w sprawie polityki rządu wobec Hiszpanii frankistowskiej po niedawnych wydarzeniach w Maroku”.

Dnia 10 bm. rozpoczęła się w komisji spraw zagranicznych Zgromadzenia Narodowego dyskusja nad problemem „armii europejskiej”. Referat na ten temat wygłosił Jules Moch.

ZSRR gotów jest rozszerzyć handel z krajami Azji

(f) MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi, że na sesji Komisji Ekonomicznej ONZ dla spraw Azji i Dalekiego Wschodu, która obraduje w Kandy (Cejlon) przemawiał w dniu 9 bm. przedstawiciel ZSRR M. Mienszikow.

Delegat ZSRR podkreślił, że ekonomika szeregu krajów azjatyckich wykazuje coraz wyraźniejsze przejawy kryzysowe, wyrastające się we wzroście trudności zbytu surowców, w spadku cen surowców, kurczeniu się produkcji, wroście bezrobocia itd. Tak np. w 1953 r. eksport kauczuku w porównaniu z 1951 r. zmniejszył się o 13 proc., herbaty — o 14 proc., ryżu — o 20 proc., nasion roślin oleistych i tłuszczów roślinnych — o 36 proc.

Komisja ONZ do spraw Azji i Dalekiego Wschodu — oświadczył Mienszikow — powinna poprzeć dążenia w krajach azjatyckich i Dalekiego Wschodu do rozbudowy przemysłu narodowego, ustalenia rzetelnych cen eksportowanych i importowanych przez te kraje towarów, do rozwoju stosunków handlowych opartych na

wzajemnych korzyściach, do wykorzystania zasobów surowcowych w interesie umocnienia ich niezawisłości ekonomicznej i politycznej oraz podniesienia stopy życiowej ludności.

Przedstawiciel Związku Radzieckiego oświadczył:

1) Związek Radziecki gotów jest rozszerzyć handel z krajami Azji i Dalekiego Wschodu na zasadach równowagi i wzajemnych korzyści, uwzględniając przy tym aktualne potrzeby i interesy tych krajów, ich dążenie do zapewnienia zbytu swych towarów po ustalonych cenach i otrzymywania w zamian urządzeń przemysłowych oraz innych towarów, niezbędnych dla rozwoju ekonomicznego; 2) Związek Radziecki gotów jest rozpatrzyć problem zawarcia z tymi krajami długoterminowych umów na zakup ich towarów w zamian za towary radzieckie, ustalając przy tym trwałe ceny na dłuższy okres czasu i godząc się, by rozliczenia odbywały się w walutach krajów Azji i Dalekiego Wschodu 3) radzieckie organizacje

handlowe mogłyby na podstawie odpowiednich umów dostarczać krajom Azji i Dalekiego Wschodu urządzenia przemysłowe i maszyn, przy czym należność mogłaby być uiszczana w odpowiednich ratach;

4) ZSRR gotów jest, zgodnie z programem Biura Organizacyjnego NZ, udzielić pomocy technicznej krajom gospodarczo zacofanym, posiadającym doniosłe znaczenie dla ekonomicznego rozwoju tych krajów.

Delegat radziecki zaprosił delegację Indii, Burmy, Indonezji, Ceylonu, Afganistanu, Pakistanu, Syjamu, Japonii, Filipin, Nepalu, Malajów i Brytyjskiego Borneo (po 25 osób każda), aby odwiedzić Związek Radziecki we wrześniu lub w październiku 1954 r. Delegację te będą bawiły przez miesiąc w ZSRR w celu zapoznania się z rozwojem przemysłu i rolnictwa w ZSRR. Mienszikow podkreślił, że organizacja radzieckie gotowe są wziąć na siebie koszty związane z pobytami tych delegacji na terytorium Związku Radzieckiego.

Przedstawiciele firm angielskich zawarli w ZSRR wiele korzystnych umów handlowych

(f) MOSKWA (PAP). Dnia 9 lutego minister handlu zagranicznego I. G. Kabanow wydał przyjęcie z okazji pobytu w Moskwie grupy przedstawicieli firm angielskich, na czele której stoi dyrektor firmy „Crompton Parkinson” p. J. B. Scott. Na przyjęciu obecni byli również członkowie ambasady Wielkiej Brytanii z charge d'affaires p. Greyem na czele oraz szefowie wielu ambasad i misji akredytowanych w Moskwie.

W krótkim przemówieniu wygłoszonym na przyjęciu, minister handlu zagranicznego I. G. Kabanow wyraził zadowolenie z powodu pomyślnego przebiegu rokowań handlowych między radzieckimi organizacjami handlu zagranicznego i przedstawicielami angielskimi kół handlowych. W wyniku tych rokowań zawarto wiele korzystnych dla obu stron umów przewidujących poważne obroty.

W odpowiedzi, szef delegacji przedstawicieli firm angielskich p. Scott podziękował za serdeczne przyjęcie i wyraził przekonanie, że rokowania handlowe zostaną pomyślnie zakończone. Chcemy — oświadczył on — kupować w Związku Radzieckim i sprzedawać Związkowi Radzieckiemu. Na zakończenie p. Scott wniósł toast za pomyślnym rozwojem handlu między ZSRR i Anglią i na część przyjaźni angielsko-radzieckiej.

Wiadomości sportowe

Już 9 państw zgłosiło się do Węścigu Pokoju

WARSZAWA. Do chwili obecnej do Komitetu Organizacyjnego VII Węścigu Pokoju zgłosiło się 9 państw, mianowicie: „Trybuna Ludu”, „Neues Deutschland” i „Rudeho Pravda”, wpłynęły zgłoszenia dwudziestu drużyn.

Obok zgłoszeń sekcji kolarskich komitetów kultury fizycznej CSR, NRD i Polski, zgłosiły swe reprezentacje narodowe do Węścigu Belgia, Anglia, Węgry, Austria, Bulgaria, a ostatnio Dania.

„Dansk Cykle Union” w liście zapowiadającym udział swoich kolarzy w VII Węścigu Pokoju pisze m. in.: „Starec będziemy o wystawienie najlepszego zespołu, który utrzymałby tradycję, zdobyłaby przez kolarzy duńskich na szosach Polski, CSR i NRD w poprzednich latach”.

Zakończenie zimowych mistrzostw WP

ZAKOPANE. 10 bm. zakończyły się w Zakopanem mistrzostwa WP w narciarstwie i jeździe szybkiej na lodzie. W ostatnim dniu rozegrano bieg zjazdowy kobiet i mężczyzn z Kasprowego Wierchu, biegi na 30 i 50 km oraz pozostałe konkurencje lyżwiarskie.

Bieg zjazdowy rozegrano na trasie 15-2 km (długość trasy dla kobiet 2,50 m dla mężczyzn — 2,800 m). W konkurencji kobiet zwyciężyła Zofia Wawrzyko (CWKS) 3:24,8, a wśród mężczyzn Stanisław Wawrzyko II — 2:57,1.

Bieg na 50 km wygrał Karpel (Wrocław) 2:01,50, a na 50 km Zięba (Warszawa) — 2:21,14. W jeździe szybkiej na lodzie biegi odbyły się na doskonałym torze torze zlożonym dwiema połączonymi łukami. W biegu na 500 m uzyskała czas 53,8 poprawiając rekord Polski o 0,8 sek. a Szeceński uzyskał na tym samym dystansie 45,1, to również o 0,8 lepiej od oficjalnego rekordu Polski.

Przebieg 15 posiedzenia konferencji berlińskiej

BERLIN (PAP). Na 15 posiedzeniu konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw 10 bm. przewodniczył minister W. M. Mołotow. Wygłosił on przemówienie w sprawach objętych drugim punktem porządku dziennego oraz przedstawił propozycje w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa Europy i w sprawie ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie zbiorowym.

Po przedstawieniu swych propozycji minister W. M. Mołotow oświadczył:

Delegacja radziecka ma nadzieję, że przedstawione przez nią propozycje rozpatrzone zostaną na obecnej konferencji z należytą uwagą.

Zarządzono następnie przerwę w obradach, po której zabrał głos sekretarz stanu USA Dulles. Oświadczył on, że propozycje radzieckie dotyczą dwóch zagadnień. Jedną zagadnienie związane jest z problemem niemieckim, a drugie — z kwestią bezpieczeństwa w Europie. Jeśli chodzi o problem niemiecki, to sekretarz stanu USA oświadczył, że propozycje radzieckie nie zawierają rzekomo nic nowego. Dalej mówca poruszył sprawę wycofania wojsk okupacyjnych z Niemiec wschodnich i zachodnich, oświadczył, że przyjęcie wniosku radzieckiego, to jest równocześnie wycofanie wojsk okupacyjnych z obu części Niemiec, stanowiłoby „zagrożenie Niemiec zachodnich i Europy zachodniej”.

Omawiając z kolei zagadnienie bezpieczeństwa w Europie Dulles powiedział: Stany Zjednoczone nie mają prawdopodobnie uczestniczyć w proponowanym układzie o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie. Jednakowoż pod pewnymi względami projekt ten odnosi się także do Stanów Zjednoczonych. Chociaż projekt — oświadczył sekretarz stanu USA — nie stawia zagadnienia całkiem jasno, to jednak proponowany układ w sprawie bezpieczeństwa zbiorowego w Europie ma zastąpić pakt atlantycki.

Kończąc swe przemówienie sekretarz stanu USA podkreślił, że Stany Zjednoczone połączone są licznymi więzami z Europą.

Następnie przemawiał minister Bidault, który powtórzył tezę Dullesa, że propozycje radzieckie rzekomo nie wnoszą nic nowego do problemu niemieckiego. Bidault zaznaczył, że przedstawiona w środę propozycja ma nie tylko zastąpić pakt atlantycki, lecz również „europejską wspólnotę obronną”. Mówca, pomijając argu-

menty wysunięte w oświadczeniu ministra Mołotowa, ponownie stwierdził, że propozycje radzieckie zmierzają do rozbięcia „europejskiej wspólnoty obronnej”, pozostawiając tzw. „blok wschodni” niekierunkowy.

Francuski minister spraw zagranicznych wyraził pogląd, że wycofanie wojsk okupacyjnych z Niemiec oznaczałoby niebezpieczeństwo dla Niemiec zachodnich i dla Europy zachodniej. Pomógł on przy tym milczeniem okoliczność, że propozycja radziecka przewiduje równoczesne wycofanie wojsk okupacyjnych z całych Niemiec.

Z kolei zabrał głos minister Eden. Podkreślił on na wstępie, że pakt atlantycki jest podstawą polityki mocarstw zachodnich. Usiłował on do-

Oświadczenie ministra Mołotowa

W odpowiedzi na powyższe przemówienia minister Mołotow zwrócił uwagę na niektóre zagadnienia związane z kwestią niemiecką i z projektem układu o bezpieczeństwie zbiorowym.

W sprawie niemieckiej — powiedział min. Mołotow — projekt radziecki uwzględnia realną sytuację, do czego min. Bidault przywiązuje taką wagę. Delegacja radziecka proponuje, aby kontynuowano omawianie i szukanie środków zmierzających do rozwiązania zagadnienia niemieckiego na zasadach pokojowych i demokratycznych.

Musimy stwierdzić, że trzy mocarstwa zachodnie nie przedstawiają swego projektu traktatu pokojowego i nie chcą rozpatrzyć radzieckiego projektu podstaw traktatu pokojowego. Twierdzenie Edena, jakoby radziecki projekt traktatu pokojowego przejęto był nieufnością do sił demokratycznych w Niemczech — jest niesłuszne. Wręcz przeciwnie, delegacja radziecka uważa, że sami Niemcy powinni decydować o swych sprawach wewnętrznych. Proponujemy — powiedział minister Mołotow — aby powzięto wszelkie środki zmierzające do przyspieszenia zawarcia traktatu pokojowego i uważamy, że w tym celu należy wycofać wojska okupacyjne z Niemiec zachodnich i wschodnich. W końcu proponujemy powiązanie kwestii niemieckiej z zagadnieniem bezpieczeństwa w Europie. Uważamy, że nie należy odpychać ani Niemiec wschodnich, ani Niemiec zachodnich z systemu bezpieczeństwa w Europie, lecz że należy je wciągnąć do tego systemu. Proponujemy dalej, aby już obecnie założyć podwaliny pod gmach

wieść, że pakt ten nikomu nie zagraża i że ma rzekomo charakter obronny.

Nie możemy zrezygnować z paktu atlantyckiego — powiedział brytyjski minister spraw zagranicznych.

Podobnie jak Bidault, minister Eden oświadczył, że propozycje radzieckie zmierzają do zlikwidowania „europejskiej wspólnoty obronnej”, lecz nie likwidują tzw. „bloku wschodniego”.

W zakończeniu swego przemówienia minister Eden wyraził pogląd, że wniosek radziecki opiera się rzekomo na niemożności wobec sił demokratycznych w Niemczech. W konkluzji mówca stwierdził, że propozycja radziecka nie jest przez niego aprobowana.

Oświadczenie ministra Mołotowa

W odpowiedzi na powyższe przemówienia minister Mołotow zwrócił uwagę na niektóre zagadnienia związane z kwestią niemiecką i z projektem układu o bezpieczeństwie zbiorowym.

W sprawie niemieckiej — powiedział min. Mołotow — projekt radziecki uwzględnia realną sytuację, do czego min. Bidault przywiązuje taką wagę. Delegacja radziecka proponuje, aby kontynuowano omawianie i szukanie środków zmierzających do rozwiązania zagadnienia niemieckiego na zasadach pokojowych i demokratycznych.

Musimy stwierdzić, że trzy mocarstwa zachodnie nie przedstawiają swego projektu traktatu pokojowego i nie chcą rozpatrzyć radzieckiego projektu podstaw traktatu pokojowego. Twierdzenie Edena, jakoby radziecki projekt traktatu pokojowego przejęto był nieufnością do sił demokratycznych w Niemczech — jest niesłuszne. Wręcz przeciwnie, delegacja radziecka uważa, że sami Niemcy powinni decydować o swych sprawach wewnętrznych. Proponujemy — powiedział minister Mołotow — aby powzięto wszelkie środki zmierzające do przyspieszenia zawarcia traktatu pokojowego i uważamy, że w tym celu należy wycofać wojska okupacyjne z Niemiec zachodnich i wschodnich. W końcu proponujemy powiązanie kwestii niemieckiej z zagadnieniem bezpieczeństwa w Europie. Uważamy, że nie należy odpychać ani Niemiec wschodnich, ani Niemiec zachodnich z systemu bezpieczeństwa w Europie, lecz że należy je wciągnąć do tego systemu. Proponujemy dalej, aby już obecnie założyć podwaliny pod gmach

W swym dzisiejszym przemówieniu min. Bidault przypomniał układ francusko-radziecki. Coż jednak pozostało z tego układu? Z jednej strony stoi na stanowisku układu francusko-radzieckiego, a z drugiej — popiera się „europejską wspólnotę obronną”, która jest skierowana przeciwko Związkowi Radzieckiemu. Budzi to zdumienie nie tylko we Francji.

Również minister Eden poruszył sprawę układu radziecko-brytyjskiego. Pod układem tym — powiedział minister Mołotow — znajdują się podziękowania Mołotowa i Edena. Czy jednak nie niedość jest w Anglii tego układu? Proponujemy się nam przedłużenie układu radziecko-brytyjskiego. Minister Eden

wspomniał o tym dwa lub trzy razy w swych przemówieniach. Z drugiej jednak strony robi się wszystko, co jest niezbędne do postanowień tego układu. Ludzie radzieccy nie mogą tego zrozumieć. Nie mogą oni zrozumieć tej sprzeczności.

Wiele mówiono tu — oświadczył dalej minister Mołotow — o tak zwanym „bloku wschodnim”, przy czym miano zapewne na myśli dobre stosunki między Związkiem Radzieckim a krajami demokracji ludowej. Nie będzie wcale ukrywał, że stosunki między Związkiem Radzieckim a krajami demokracji ludowej są dobre. Zwrócono uwagę na to, że Związek Radziecki posiada układy z krajami demokracji ludowej. Nikt jednak nie będzie mógł wymienić ani jednego układu, który byłby skierowany przeciwko jakemukolwiek państwu. Układy między Związkiem Radzieckim a krajami demokracji ludowej są bowiem wymierzone przeciwko agresji przeciwko wskrzeszaniu militarizmu niemieckiego.

Minister Mołotow zaznaczył następnie, że podstawa projektu układu w sprawie bezpieczeństwa zbiorowego polega na tym, że nie mogą istnieć żadne ugrupowania militarne. Nie mogą więc istnieć ugrupowania militarne w Europie zachodniej wymierzone przeciwko Europie wschodniej. I na odwrót: nie mogą istnieć żadne ugrupowania militarne Europy wschodniej skierowane przeciwko Europie zachodniej. Zamiast tworzenia ugrupowań militarnych — proponujemy zorganizowanie systemu zbiorowego bezpieczeństwa w Europie.

Mówiono tu również — stwierdził minister Mołotow — o roli Stanów Zjednoczonych. Alin. Eden podkreślił zasługi Stanów Zjednoczonych, że nikt nie powinien czuć się dotknięty z powodu tego, że Stany Zjednoczone nie są krajem europejskim. Jest to fakt o czymś. Równocześnie minister Mołotow przypomniał słowa Józefa Stalina o zasługach Stanów Zjednoczonych w czasie drugiej wojny światowej. Ludzie radzieccy — powiedział minister Mołotow — wyrażają jednomyślnie narodową amerykańską i rządowi Stanów Zjednoczonych wdzięczność za pomoc udzieloną wszystkim państwom Europy, które uciły płomień podległy agresji hitlerowskiej. Po drugiej wojnie światowej drogi rozszły się, ponieważ Stany Zjednoczone porzuciły politykę z czasów wojny. Nie jest to wina Związku Radzieckiego.

Polska a problem niemiecki

Meble dla wsi

Bojowe tradycje zobowiązują

Budowniczo wie naszych miast

Ilość a jakość

Kilka przykładów

(Dokończenie na str. 4)

